

РЕШЕНИЕ

№ 6745

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5970** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН и чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е въз основа на касационна жалба на Л. Ж. Ж. с [ЕГН], депозирана чрез адв. В. К. от АК - [населено място], срещу Решение /без номер/ от 04. 04.2022г. на Софийския районен съд, НО, 112- ти състав, постановено по НАХД №815/2022г. по описа на съда, в частта му, с която е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 42-0003195/14.12.2021г., издадено от Директора на РД „АА“ - [населено място] по пункт първи от същото, по който пункт, за нарушение по чл. 8, ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на Ж. е наложено наказание „глоба“ в размер на 500 лева, на основание чл. 178 в, ал.5 от ЗДвП.

Не е подадена касационна жалба срещу решението на СРС в частта му, с която е потвърдено наказателното постановление, по пункт втори от същото, относно наложеното на основание чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП административно наказание 10 лева „глоба“ за административно нарушение по чл.100,ал.1 т.1 от ЗДвП/ затова, че санкционираното лице било без КТ към валидното си СУМПС/. Следователно в тази част решението на въззивния съд е влязло в законна сила, поради което не е предмет на настоящото касационно производство.

В касационна жалба са наведени подробни доводи за наличие на касационно

основание по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, за нарушение на материалния закон, доколкото районният съд, при постановяване на решението си, не се е съобразил с разпоредбите на Директива 2006/126/ЕО. Касаторът е направил искане за отмяна на решението в обжалваната част. Претендира за присъждане на сторените разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител в съдебно заседание. Представено е писмено становище, в което се развиват доводи за законосъобразност на НП и за съответствие на приложимите национални правни норми с Директива 2006/126/ЕО.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, VIII касационен състав, след като прецени допустимостта на предявената касационна жалба и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, имаща право и интерес да обжалва, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63в от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, по следните съображения:

С обжалваното решение на Софийски районен съд е потвърдено Наказателно постановление № 42-0003195 от 14.12.2021г., издадено от Директора на РД „АА“ - [населено място], с което по пункт първи, за нарушение по чл. 8, ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на Л. Ж. Ж. е наложено наказание „глоба“ в размер на 500 лева, на основание чл. 178 в ал.5 от ЗДвП - затова, че около 17, 00 часа в [населено място], „Околовръстен път“, на около 1 километър преди разклона с пътен възел с бул.“Ц. шосе, като водач на влакчак „М.“ от кат. N 3, с рег. [рег.номер на МПС] и с прикачено полуремарке с рег. [рег.номер на МПС] „извършва международен превоз на товари по маршрут от Р. Л. до Р.България, видно от СМР №666221-2431/16.11.2021г.“, като „водачът е без удостоверение за психологическа годност- представя № 55110912, валидно до 09. 09. 2021г.“.

За да постанови този резултат, районният съд, след анализ на събраните по делото доказателства, е приел как АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат изискуемите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и при издаването им не са допуснати съществени нарушения на ЗАНН, които да водят до отмяна на НП, на това основание. По съществуто на спора е прието, че от страна на касатора е извършено описаното в АУАН и НП административно нарушение. Съдът е обсъдил и възраженията на санкционираното лице за противоречие на националното законодателство с Директива 2006/126/ЕО, но ги е приел за неоснователни.

Обжалваното решение е неправилно, като е налице касационно основание по чл. 348, ал.1,т.1 от НПК за неговата отмяна в оспорената му част.

В това отношение следва да бъде съобразена националната и Общностната уредба на материята.

Съгласно съображение по т. 9 от Преамбюла на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства, транспонирана в Закона за движението по

пътищата, видно от § 35, т. 3 от последния, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството.

Съгласно чл. 152, ал. 1, т. 2, б. „б“ от Закона за движението по пътищата, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, както и на председателите на изпитни комисии.

Според чл. 8, ал.1, вр. ал.2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г., издадена от министъра на транспорта - в предишната ѝ редакция, която районният съд е приложил в процесния казус, изискуемото удостоверение за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи - за 1 година. Тези срокове са значително по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5- или 10-годишна продължителност, съобразно нормите на чл. 51, ал. 3 - 4 от ЗБЛД.

Следователно приложените от районния съд национални правни норми са в противоречие с Директива 2006/126/ЕО. Съгласно Директивата прегледите „следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството“ или иначе казано – установяването на психологическата годност следва се извършва преди издаване или подновяване на СУМПС и същото да се определя от срока на валидност на свидетелството.

За несъответствието на националните правни норми, регламентиращи процесните обществени отношения, с правото на Съюза, е било налично и официално уведомително писмо на Европейската комисия от 15.07.2021 г. до Р. България относно това, че е въвела допълнителни задължения за професионалните водачи, които са в нарушение на [Директива 2006/126/ЕО](#) относно свидетелствата за управление на превозни средства и [Директива 2003/59/ЕО](#) относно свидетелства за професионална компетентност. ЕК излага следните съображения: „Понастоящем от професионалните водачи /по-специално на камионите и автобусите/ се изисква да представят на контролните органи свидетелство за психологическа годност, в допълнение към свидетелството си за управление на МПС. В [Директива 2006/126/ ЕО](#) относно свидетелства за управление на превозни средства се определят условията за издаване, подновяване или замяна на европейски свидетелства за управление на моторни превозни средства, по-специално минималните стандарти за физическа и психологическа годност. Следователно психологическата годност на притежателите на свидетелства за управление, които упражняват дейност като професионален водач, вече е установена при издаването и подновяването на свидетелството за управление. Няма причина да се предполага, че професионалните дейности по управление на превозни средства пораждаат конкретни опасения за пътната безопасност, които предвиденият в Директива 2006/126/ЕО преглед за психологическа годност не може да разсее. Освен това налагането на по-строги минимални стандарти за психическа

годност на българските професионални водачи ги поставя в по-неблагоприятно положение. Това противоречи на целта за избягване на неравни условия на конкуренция за тези водачи, която Директива 2003/59/ЕО се стреми да гарантира. Въз основа на това Европейската комисия счита, че свидетелството за психологическа годност, което се изисква за професионалните водачи, противоречи на Директива 2006/126/ЕО и Директива 2003/59/ЕО “.

В своята практика СЕС последователно е отбелязвал, че от националните юрисдикции се изисква при прилагане на вътрешното право да го тълкуват, доколкото е възможно, в светлината на текста и целите на съответната директива, за да постигнат предвидения от последната резултат и следователно да спазят член 288, трета алинея ДФЕС. Това задължение за съответстващо на директивите тълкуване на националното право всъщност е присъщо за системата на Договора за функционирането на Европейския съюз, доколкото дава възможност на националните юрисдикции в рамките на своята компетентност да осигурят пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнасят по споровете, с които са сезирани. При все това този принцип за съответстващо на директивите тълкуване на националното право има определени ограничения. Така задължението на националния съд да се позовава на съдържанието на директива при тълкуване и прилагане на релевантните норми на вътрешното право, се ограничава от общите принципи на правото и не може да служи за основа на тълкуване *contra legem* на националното право. От постоянната практика на Съда следва още, че когато от гледна точка на съдържанието си разпоредбите на една директива са безусловни и достатъчно точни, то частноправните субекти могат да се позовават на тях пред националните съдилища срещу държавата, ако тя не е транспонирала в срок директивата в националното право или ако я е транспонирала неправилно.

От значение са разясненията в Решение № 5 от 14.06.2022 г. на КС по к. д. № 13/2021 г. на КС, че: „...Всеки съд от националната съдебна система по всяко дело следва служебно да провери дали предметът на делото или приложимите вътрешни правни норми имат връзка с правото на ЕС /дали приложимата вътрешна правна норма представлява мярка по прилагането му, или по друг начин е свързана с него/ и ако установи връзка – да съобрази в пълнота последиците от неговото действие. Това означава последователно да бъде установено дали в правото на ЕС има самоизпълними норми /годни за прилагане като източник на субективни права/, ако не – кои са относимите съюзни правни норми /вкл. принципи/; дали те налагат определено съдържание на приложимата вътрешноправна уредба; дали допускат изключение /дерогация/; дали оставят на държавата свобода на преценка /дискреция/ при приемането на вътрешни правни мерки /особено при транспониране на директива/, дали са спазени границите на допустимата дерогация и/или дискреция; какво е съответстващото на правото на ЕС тълкуване на приложимите вътрешноправни норми...; както и дали те не са несъвместими с правото на ЕС. Ако съответстващо на правото на ЕС тълкуване на приложимата вътрешна правна норма се окаже невъзможно, тъй като би противоречало пряко на смисъла на нормата /тълкуване *contra legem*/, е налице противоречие, при което вътрешната правна норма трябва да бъде оставена неприложена, без да се ... изчаква отмяната на тази разпоредба по законодателен или друг конституционно предвиден ред...“.

На фона на дадените разяснения, очертаните по-горе ограничения на Директивата, във връзка с възможността държавите членки да завишат изискванията относно

физическата и умствената годност за управление на моторно превозно средство, отговарят на критериите за яснота, точност и безусловност, поради което не е била налична пречка за прякото им прилагане. В това отношение, след като Директива 2006/126/ЕО е отговаряла на необходимите условия, за да породи непосредствено действие, то като последица районният съд е следвало да остави без приложение съответните национални разпоредби, които ѝ противоречат.

Като е приел, че издаденото наказателно постановление е законосъобразно районният съд е приложил неправилно материалния закон и е постановил едно неправилно решение, което следва да бъде отменено като вместо това се постанови друго, с което наказателното постановление да бъде отменено.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят има право на разноски по делото в размер на 600 лева, съставляващи платено адвокатско възнаграждение за касационната и въззивната инстанции, съгласно приложените договори за правна защита и съдействие. Така платеният хонорар не е прекомерен съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2, във вр. чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което и не подлежи на намаление на основание чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

Водим от гореизложеното Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 04. 04.2022г. на Софийски районен съд, НО, 112- ти състав, постановено по НАХД №815/2022г. по описа на СРС, в частта му, с която е потвърдено Наказателно постановление № 42-0003195 от 14.12.2021г., издадено от Директора на РД „АА“ - [населено място], по пункт първи от същото, по който за нарушение по чл. 8, ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г., издадена от министъра на транспорта, на Л. Ж. Ж. с ЕГН: [ЕГН] е наложено наказание „глоба“ в размер на 500 лева на основание чл. 178 в ал.5 от ЗДвП, като ВМЕСТО ТОВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0003195/14.12.2021г., издадено от Директора на РД „АА“ - [населено място], в частта му по пункт първи от същото, по който за нарушение по чл. 8, ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г., издадена от министъра на транспорта, на Л. Ж. Ж. с [ЕГН] е наложено наказание „глоба“ в размер на 500 лева на основание чл. 178 в ал.5 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на Л. Ж. Ж. с [ЕГН] сумата от 600 лв., представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.